

משנה - עירובין

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה יא](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה יא](#)

פרק ח

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא משנה יב משנה יג
משנה יד משנה טו

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

מבוי **[א]** שְׁהוּא גְבוּהָ לְמַעַלָּה מֵעֶשְׂרִים אַמָּה, יִמְעַט. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינוֹ צָרִיךְ. וְהִרְחֵב מֵעֶשְׂרֵי אַמּוֹת, יִמְעַט. וְאִם יֵשׁ לוֹ צוּרַת הַפֶּתַח, אַף עַל פִּי שְׁהוּא רָחֵב **[ד]** מֵעֶשְׂרֵי אַמּוֹת, אֵין צָרִיךְ לְמַעַט:

ב

משנה

-

א

פרק

הַכֶּשֶׁר מְבוּי, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, לָחִי וְקוֹרָה, וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, לָחִי אוֹ קוֹרָה. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, לָחִין. מִשּׁוּם רַבִּי יִשְׁמַעְיֵאל אָמַר תִּלְמִיד אֶחָד לְפָנָי רַבִּי עֶקִיבָא, לֹא נִחְלְקוּ בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הֵלֵל עַל מְבוּי שְׁהוּא פְּחוֹת

מֵאַרְבַּע אַמּוֹת, שֶׁהוּא אוֹ בְּלַחֵי אוֹ בְּקוֹרָה. עַל מֵה נְחָלְקוּ, עַל רָחֵב מֵאַרְבַּע אַמּוֹת וְעַד עֶשֶׂר, שְׁבִיט שְׁמַאי אוֹמְרִים, לַחֵי וְקוֹרָה, וּבֵיט הַלֵּל אוֹמְרִים, אוֹ לַחֵי אוֹ קוֹרָה. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, עַל זֶה וְעַל זֶה נְחָלְקוּ:

פרק א - משנה ג

הַקוֹרָה שְׁאָמְרוּ, רְחֵבָה כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיחַ. וְאֲרִיחַ, חֲצִי לְבִנָּה שֶׁל שְׁלֹשָׁה טַפְחִים. דִּיּוּהָ לְקוֹרָה שֶׁתִּהְיֶה רְחֵבָה טַפַּח, כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיחַ לְאֲרֹכּוֹ (ו):

פרק א - משנה ד

רְחֵבָה, כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיחַ, וּבְרִיאָה, כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיחַ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, רְחֵבָה אַף עַל פִּי שְׂאִין בְּרִיאָה:

פרק א - משנה ה

הִיָּתָה שֶׁל קֶשׁ אוֹ שֶׁל קִנִּים, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלוֹ הִיא שֶׁל מִתְּכַת. עֲקָמָה, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלוֹ הִיא פְּשׁוּטָה. עֲגָלָה, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלוֹ הִיא מְרַבֵּעַת. כֹּל שֵׁשׁ בְּהֶקְפּוֹ שְׁלֹשָׁה טַפְחִים, יֵשׁ בּוֹ רָחֵב טַפַּח:

פרק א - משנה ו

לְחִינּוֹ שְׁאָמְרוּ, גָּבְהוּ עֶשְׂרֵה טַפְחִים, וְרָחֲבּוֹ וְעֵבֶן כֹּל שֶׁהוּא. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, רָחֲבּוֹ שְׁלֹשָׁה טַפְחִים:

פרק א - משנה ז

בכל עושיין לחייו, אפלו בדבר שיש בו רוח חיים [י]. ורבי יוסי אוסר. ומטמא משום גזל, ורבי מאיר מטהר. וכותבין עליו גטי נשים, ורבי יוסי הגלילי פוסל:

פרק א - משנה ח

שירא [יד] שחנתה בבקעה והקיפיה [טו] בכלי בהמה, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה טפחים [טז], ולא יהיו פרוצות יתרות על הבנון. כל פרוצה שהיא כעשר אמות, מתרת, מפני שהיא כפנת. יתר מקאן, אסור:

פרק א - משנה ט

מקיפין שלשה חבלים, זה למעלה מזה וזה למעלה מזה, ובלבד שלא יהא בין חבל לחברו שלשה טפחים. שעור חבלים ועבנו, יתר על טפח, כדי שיהא הכל עשרה טפחים:

פרק א - משנה י

מקיפין בקנים, ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו שלשה טפחים. בשירא דברו, דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים, לא דברו בשירא אלא בהוה. כל מחצה שאינה של שתי ושל ערב, אינה מחצה, דברי רבי יוסי בר רבי יהודה. וחכמים אומרים, אחד משני דברים. ארבעה דברים פטרו במחנה, מביאין עצים מכל מקום, ופטורים מרחיצת ידים, ומדמאי [יח],

פרק ב

פרק ב - משנה א

עוֹשִׂין פְּסִין לְבִירָאוֹת אַרְבָּעָה דְיוֹמָדִין, נִרְאִין כְּשִׁמְנָה, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, שְׁמֹנֶה, נִרְאִין כְּשִׁנַּיִם עֶשֶׂר, אַרְבָּעָה דְיוֹמָדִין וְאַרְבָּעָה פְּשׁוּטִין. גָּבְהוּ עֶשְׂרֵה טַפְחִים **[א]**, וְרַחְבּוֹן שֵׁשׁ, וְעֵבֶן כָּל שְׁהוּא, וּבִינֵיהוֹן כְּמֵלֵא שְׁתֵּי רִבְקוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ בָּקָר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע, קְשׁוּרוֹת **[ב]** וְלֹא מִתְרוֹת, אַחַת נִכְנָסֶת וְאַחַת יוֹצֵאת:

פרק ב - משנה ב

מִתֵּר לְהַקְרִיב לְבָאֵר, וּבִלְבָד שֶׁתִּהְיֶה פָּרָה רֹאשָׁה וְרִבֵּה בְּפָנִים וְשׁוֹתָה. מִתֵּר לְהַרְחִיק כָּל שְׁהוּא, וּבִלְבָד שְׁיִרְבֶּה בְּפָסִין:

פרק ב - משנה ג

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, עַד בֵּית סְאֵתִים. אָמְרוּ לוֹ, לֹא אָמְרוּ בֵּית סְאֵתִים אֶלָּא לְגִנְהָ וּלְקֹרְפֵי, אֲבָל אִם הָיָה דִיר אוֹ סַחַר **[ה]**, אוֹ מְקַצֶּה אוֹ חֶצֶר, אֶפְלוּ בֵּית חֲמִשָּׁת כּוּרִין, אֶפְלוּ בֵּית עֶשְׂרֵה כּוּרִין, מִתֵּר. וּמִתֵּר לְהַרְחִיק כָּל שְׁהוּא, וּבִלְבָד שְׁיִרְבֶּה בְּפָסִין:

פרק ב - משנה ד

רבי יהודה אומר, אם היתה דרך הרבים מפסקתן, יסלקנה לצדדין. וחכמים אומרים, אינו צריך. אחד בור **{ח}** הרבים, ובאר הרבים, ובאר היחיד, עושין להן פסין, אבל לבור היחיד עושין לו מחצה גבוה עשרה טפחים, דברי רבי עקיבא. רבי יהודה בן בבא אומר, אין עושין פסין אלא לבאר הרבים בלבד, ולשאר עושין חגורה **{יא}** גבוה עשרה טפחים:

פרק ב - משנה ה

ועוד אמר רבי יהודה בן בבא, הגנה והקרפף שהן שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים, מקפת גדר גבוה עשרה טפחים, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שומירה **{יג}** או בית דירה, או שתהא סמוכה לעיר. רבי יהודה אומר, אפלו אין בה אלא בור **{יד}** ושיח ומערה, מטלטלין בתוכה. רבי עקיבא אומר, אפלו אין בה אחת מכל אלו, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים. רבי אליעזר אומר, אם היה ארקה יתר על רחבה אפלו אמה אחת, אין מטלטלין בתוכה. רבי יוסי אומר, אפלו ארקה פי שנים ברחבה, מטלטלין בתוכה:

פרק ב - משנה ו

אמר רבי אלעאי, שמעתי מרבי אליעזר, ואפלו היא כבית כור **{טז}**. וכן שמעתי ממנו, אנשי חצר ששכח אחד מהן ולא ערב, ביתו אסור **{יח}** מלהכניס ולהוציא, לו, אבל להם מתר. וכן שמעתי ממנו, שיוצאין בעקרבים בפסח. וחזרתי על כל תלמידי וביקשתי לי חבר, ולא מצאתי:

פרק ג - משנה א

בכל מערבין ומשתתפים, חוץ [ב] מן המים ומן המלח. והכל נקח בכסף מעשר, חוץ מן המים ומן המלח. הנודר מן המזון, מתר במים ובמלח. מערבין לנזיר גיין ולישראל בתרומה. סומכוס אומר, בחלין. ולכהן בבית הפרס. רבי יהודה אומר, אפלו בבית הקברות, מפני שיכול לילך לחוץ ולאכל:

פרק ג - משנה ב

מערבין בדמאי, ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו, ובמעשר שני והקדש שנפדו. והכהנים, בחלה ובתרומה [ו]. אבל לא בטבל, ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו. השולח ערובו ביד חרש, שוטה וקטן, או ביד מי שאינו מודה בערוב, אינו ערוב. ואם אמר לאחר לקבלו מפניו, הרי זה ערוב:

פרק ג - משנה ג

נתנו באילן, למעלה מעשרה טפחים, אין ערובו ערוב. למטה מעשרה טפחים, ערובו ערוב. נתנו בבור, אפלו עמוק מאה אמה, ערובו ערוב. נתנו בראש הקנה או בראש הקנדס בזמן שהיא תלוש ונעוץ, אפלו גבוה מאה אמה, הרי זה ערוב. נתנו במגדל ואבד המפתח, הרי זה ערוב. רבי אליעזר אומר, אם אינו יודע שהמפתח במקומו, אינו ערוב:

פרק ג - משנה ד

נתגלגל חוץ לתחום **י**, ונפל עליו גל, או נשרף, או תרומה ונטמאת, מבעוד יום, אינו ערוב, משחשכה, הרי זה ערוב. אם ספק, רבי מאיר ורבי יהודה אומרים, הרי זה חמר גמל **יג**. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים, ספק ערוב, כשר. אמר רבי יוסי, אבטולמוס העיד משום חמשה זקנים על ספק ערוב שפטר:

פרק ג - משנה ה

מתנה אדם על ערובו ואומר, אם באו גויים מן המזרח, ערובי למערב. מן המערב, ערובי למזרח. אם באו מכאן ומכאן, למקום שארצה אלך. לא באו לא מכאן ולא מכאן, הריני כבני עירי. אם בא חכם מן המזרח, ערובי למזרח. מן המערב, ערובי למערב. בא לכאן ולכאן, למקום שארצה אלך. לא לכאן ולא לכאן, הריני כבני עירי. רבי יהודה אומר, אם היה אחד מהן רבו, הולך אצל רבו, ואם היו שניהם רבותיו **טז**, למקום שירצה ילך:

פרק ג - משנה ו

רבי אליעזר אומר, יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה ובין מלאחריה, מערב אדם שני ערובין **יז** ואומר, ערובי הראשון למזרח, והשני למערב. הראשון למערב, והשני למזרח. ערובי הראשון, והשני כבני עירי. ערובי השני, והראשון כבני עירי. וחקמים אומרים, מערב לרוח אחת, או אינו מערב כל עקר. או מערב לשני ימים, או אינו מערב כל עקר. כיצד יעשה. מוליכו בראשון, ומחשיף עליו ונוטלו ובא לו. בשני מחשיף עליו ואוכלו. ונמצא משתכר **כא** בהליכתו ומשתכר בערובו. נאכל בראשון, ערובו לראשון ואינו ערוב לשני. אמר להם רבי אליעזר, מודים אתם לי שהן שתי קדשות:

פרק ג - משנה ז

רבי יהודה אומר, ראש השנה, שהיה נרא שמה תתעבר, מערב אדם שני ערובין ואומר, ערובי בראשון למזרח ובשני למערב, בראשון למערב ובשני למזרח. ערובי בראשון, ובשני כבני עירי. ערובי בשני, ובראשון כבני עירי. ולא הודו לו חכמים:

פרק ג - משנה ח

ועוד אמר רבי יהודה **כג**, מתנה אדם על הכלכלה ביום טוב ראשון ואוכלה בשני. וכן ביצה שנוקדה בראשון, תאכל בשני. ולא הודו לו חכמים:

פרק ג - משנה ט

רבי דוסא בן הרפנס אומר, העובר לפני התבה ביום טוב של ראש השנה אומר, החליצנו ה' אלהינו את יום ראש חדש הזה, אם היום, אם למחר **כו**. ולמחר הוא אומר, אם היום, אם אמש. ולא הודו לו חכמים:

פרק ד

פרק ד - משנה א

מי שהוציא והו גוים או רוח רעה, אין לו אלא ארבע אמות. החזירוהו, כאלו לא יצא. הולכוהו לעיר אחרת. נתנוהו [א] בדיר או בסהר, רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה אומרים, מהלך את כלה. רבי יהושע ורבי עקיבא אומרים, אין לו אלא ארבע אמות. מעשה שבאו מפרנדיסין והפליגה ספינתם בים. רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה הלכו את כלה. רבי יהושע ורבי עקיבא לא זזו מארבע אמות, שרצו להחמיר על עצמן:

פרק ד - משנה ב

פעם אחת לא נכנסו לנמל עד שחשכה. אמרו לו לרבן גמליאל, מה אנו לירד. אמר להו, מתר אתם, שכבר הייתי מסתכל, והיינו בתוך התחום עד שכל חשכה:

פרק ד - משנה ג

מי שיצא ברשות ואמרו לו, כבר נעשה מעשה, יש לו אלפים אמה לכל רוח. אם היה בתוך התחום, כאלו לא יצא, שכל היוצאים להציל, חוזרין למקומן:

פרק ד - משנה ד

מי שישב בדרך, ועמד, וראה והרי הוא סמוך לעיר, הואיל ולא הייתה כונתו לכך, לא יפנס, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, יפנס [ז]. אמר רבי יהודה, מעשה היה, ונכנס רבי טרפון בלא מתכוון:

פרק ד - משנה ה

מי שישן בדרך ולא ידע שחשכה, יש לו אלפים אמה לכל רוח, דברי רבי יוחנן בן נורי. וחכמים אומרים, אין לו אלא ארבע אמות. רבי אליעזר אומר, והוא באמצעו [י]. רבי יהודה אומר, לאיזה רוח שירצה ילך. ומודה רבי יהודה [יא] שאם ביר לו, שאינו יכול לחזר בו:

פרק ד - משנה ו

היו שנים, מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו של זה, מביאין ואוכלין באמצע, ובלבד שלא יוציא זה מתוך שלו לתוך של חברו. היו שלשה, והאמצעי מבלע ביניהן, הוא מתר עמהן והן מתרין עמו, ושנים החיצונים אסורים זה עם זה. אמר רבי שמעון, למה הדבר דומה, לשלש חצרות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים, ערבו שתיהן עם האמצעית, היא מתרת עמהם והן מתרות עמה, ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו:

פרק ד - משנה ז

מי שבא בדרך וחשכה לו, והיה מכיר אילן או גדר, ואמר, שביתתי תחתיו, לא אומר כלום. שביתתי בעקרו, מהלך ממקום רגליו ועד עקרו אלפים אמה, ומעקרו ועד ביתו אלפים אמה [יט]. נמצא מהלך משחשכה ארבעת אלפים אמה:

פרק ד - משנה ח

אם אינו מכיר, או שאינו בקי בהלכה, ואמר, שביתתי במקומי, זכה לו [כ] מקומו אלפים אמה לכל רוח. עגלות, דברי רבי חנינא בן אנטיגנוס.

וחכמים אומרים, מרבעות, כטבלא מרבעת, כדי שיהא נשכר לזויות:

פרק ד - משנה ט

וזו היא שאמרו, העני [כ] מערב ברגליו. אמר רבי מאיר, אנו אין לנו אלא עני. רבי יהודה אומר, אחד עני ואחד עשיר, לא אמרו מערבין בפת אלא להקל על העשיר, שלא יצא ויערב ברגליו:

פרק ד - משנה י

מי שיצא לילך בעיר שמערבין בה והחזירו חברו, הוא מתר לילך וכל בני העיר אסורין, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, כל שהוא יכול לערב ולא ערב, הרי זה חמור גמול:

פרק ד - משנה יא

מי שיצא חוץ לתחום, אפלו אמה אחת, לא יכנס. רבי אליעזר אומר, שתיים, יכנס, שלש, לא יכנס. מי שהחשיך חוץ לתחום, אפלו אמה אחת, לא יכנס. רבי שמעון אומר, אפלו חמש עשרה אמות, יכנס, שאין המשוחות ממצין את המדות, מפני הטועין:

פרק ה

פרק ה - משנה א

כִּיצַד מְעַבְרִין אֶת הָעָרִים, בֵּית נִכְנֵס בֵּית יוֹצֵא, פְּגוּם נִכְנֵס פְּגוּם יוֹצֵא. הָיוּ שָׁם גְּדוּדֵי־וַיִּתְּ גְבוּהוֹת עֲשָׂרָה טַפָּחִים, וּגְשָׁרִים {ג} וּנְפֹשׁוֹת, שְׂיֵשׁ בָּהֶן בֵּית דִּיָּרָה, מוֹצִיאִין אֶת הַמִּדָּה כְּנֶגְדּוֹ, וְעוֹשִׂין אוֹתָהּ כְּמִין טַבָּלָא מְרַבֶּעַת {ו}, כְּדִי שְׂיֵהָא נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיּוֹת:

פרק ה - משנה ב

נוֹתְנִין קַרְפָּף {ז} לְעִיר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לֹא אָמְרוּ קַרְפָּף אֶלָּא בֵּין שְׁתֵּי עִירוֹת, אִם יֵשׁ לָזוֹ שְׁבַעִים אֲמָה וְשִׁירִים, וְלָזוֹ שְׁבַעִים אֲמָה וְשִׁירִים, עוֹשֶׂה קַרְפָּף לְשִׁתִּיהוֹן לְהִיּוֹתוֹן כְּפֹאֲחַת:

פרק ה - משנה ג

וְכֹן שְׁלֹשָׁה כְּפָרִים הַמְּשַׁלְּשִׁין, אִם יֵשׁ בֵּין שְׁנַיִם הַחִיצוֹנִים מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְאַחַד וְשְׁלִישׁ, עֲשֶׂה אֲמָצְעֵי אֶת שְׁלֹשְׁתוֹן לְהִיּוֹתוֹן כְּפֹאֲחַד:

פרק ה - משנה ד

אִין מוֹדְדִין אֶלָּא בְּחֻבֵּל שֶׁל חֻמְשִׁים אֲמָה {ט}, לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. וְלֹא יִמְדוּד אֶלָּא כְּנֶגֶד לְבוֹ. הָיָה מוֹדֵד וְהִגִּיעַ לְגִיָּא אוֹ לְגִדָּר, מִבְּלִיעוֹ וְחוּזָר לְמִדְתּוֹ. הִגִּיעַ לְהָר, מִבְּלִיעוֹ {יב} וְחוּזָר לְמִדְתּוֹ, וּבִלְבָד שְׁלֹא יֵצֵא חוּץ לְתַחוּם. אִם אֵינּוּ יָכוֹל לְהַבְלִיעוֹ {יד}, בָּזוֹ אָמַר רַבִּי דוֹסְתַאי בְּרַבִּי יִנְאִי מִשּׁוּם רַבִּי מֵאִיר, שְׁמַעְתִּי שְׁמַקְדְּרִין בְּהָרִים:

פרק ה - משנה ה

אין מוֹדְדִין אֶלָּא מִן הַמְּמַחָה. רַבָּה לְמַקּוֹם אֶחָד וּמַעֲט לְמַקּוֹם אַחֵר, שׁוֹמְעִין לְמַקּוֹם שְׂרָבָה. רַבָּה לְאֶחָד וּמַעֲט לְאַחֵר, שׁוֹמְעִין לְמַרְבָּה. אֶפְלוּ עֶבֶד, אֶפְלוּ שְׂפָחָה, נֶאֱמָנִין לוֹמְרֵי, עַד כָּאֵן תְּחוּם שַׁבָּת, שֶׁלֹּא אָמְרוּ חֲכָמִים {ז} אֶת הַדָּבָר לְהַחְמִיר אֶלָּא לְהַקֵּל:

פרק ה - משנה ו

עִיר שֶׁל יָחִיד וְנַעֲשִׂית שֶׁל רַבִּים, מְעַרְבִין אֶת כָּלָהּ. וְשֶׁל רַבִּים וְנַעֲשִׂית שֶׁל יָחִיד, אִין מְעַרְבִין אֶת כָּלָהּ, אֶלָּא אִם כֵּן עָשָׂה חוּצָה לָהּ כְּעִיר חֲדָשָׁה שְׂבִיחָהּ, שֶׁיֵּשׁ בָּהּ חַמְשִׁים דְּיוּרִים, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שֶׁלֹּשׁ חֲצוֹת שֶׁל שְׁנֵי בֵּתִים:

פרק ה - משנה ז

מִי שֶׁהִיָּה בַּמְזֻרָח וְאָמַר לְבָנוּ {כ}, עָרַב לִי בַּמְעָרֵב, בַּמְעָרֵב וְאָמַר לְבָנוּ, עָרַב לִי בַּמְזֻרָח, אִם יֵשׁ הֵימָנוּ וּלְבֵיתוֹ אֲלָפִים אַמּוֹת, וּלְעָרוֹבוֹ יוֹתֵר מִכָּאן, מִתֵּר לְבֵיתוֹ וְאָסוּר לְעָרוֹבוֹ. לְעָרוֹבוֹ אֲלָפִים אַמָּה, וּלְבֵיתוֹ יוֹתֵר מִכָּאן {כא}, אָסוּר לְבֵיתוֹ וּמִתֵּר לְעָרוֹבוֹ. הַנּוֹתֵן אֶת עָרוֹבוֹ בְּעִבּוּרָה שֶׁל עִיר, לֹא עָשָׂה וְלֹא כְּלוּם. נִתְּנוּ חוּץ לְתַחֻם, אֶפְלוּ אַמָּה אַחַת, מֵה שֶׁנֶּשְׁכַּר הוּא מִפְסִיד:

פרק ה - משנה ח

אֲנָשֵׁי עִיר גְּדוּלָה מְהַלְכִין אֶת כָּל עִיר קְטָנָה, וְאִין אֲנָשֵׁי עִיר קְטָנָה מְהַלְכִין אֶת כָּל עִיר גְּדוּלָה. כִּיצַד. מִי שֶׁהִיָּה בְּעִיר גְּדוּלָה וְנָתַן אֶת עָרוֹבוֹ בְּעִיר קְטָנָה,

בְּעִיר קִטְנָה וְנָתַן אֶת עֲרוּבוֹ בְּעִיר גְּדוּלָה, מִהֲלֵךְ אֶת כָּלָה וְחוֹצֵה לָהּ אֲלָפִים
אָמָה. וְרַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין לוֹ אֶלָּא מִמָּקוֹם עֲרוּבוֹ אֲלָפִים אָמָה:

פרק ה - משנה ט

אָמַר לָהֶן רַבִּי עֲקִיבָא, אֵי אַתֶּם מוֹדִים לִי בְּנוֹתֵן עֲרוּבוֹ בְּמַעְרָה, שְׂאִין לוֹ
מִמָּקוֹם עֲרוּבוֹ אֶלָּא אֲלָפִים אָמָה. אָמְרוּ לוֹ, אֵימַתִּי, בְּזִמְן שְׂאִין בָּהּ דִּיּוּרִין,
אָבֵל יֵשׁ בָּהּ דִּיּוּרִין, מִהֲלֵךְ אֶת כָּלָה וְחוֹצֵה לָהּ אֲלָפִים אָמָה. נִמְצָא, קַל
תּוֹכָה מֵעַל גַּבָּהּ. וְלַמּוֹדֵד שְׂאָמְרוּ נוֹתְנִין לוֹ אֲלָפִים, שְׂאָפְלוּ סוּף מִדְּתוֹ כָּלָה
בְּמַעְרָה:

פרק ו

פרק ו - משנה א

הִדָּר עִם הַנְּכָרִי בְּחָצֵר, אוֹ עִם מִי שְׂאִינוּ מוֹדָה בְּעֲרוּב {א}, הָרִי זֶה אוֹסֵר
עָלָיו, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, לְעוֹלָם אֵינוֹ אוֹסֵר עַד
שְׂיָהוּ שְׂנֵי יִשְׂרָאֵלִים אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה:

פרק ו - משנה ב

אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, מַעֲשֵׂה בְּצִדּוּקִי אֶחָד, שְׁהִיָּה דָר עִמָּנוּ בְּמַבּוּי {ב}
בִּירוּשָׁלַיִם, וְאָמַר לָנוּ אָבָא, מִהֲרוּ וְהוֹצִיאוּ אֶת כָּל הַכֶּלִים {ה} לְמַבּוּי, עַד
שֶׁלֹּא יוֹצִיא וְיִאָסֵר עֲלֵיכֶם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּלָשׁוֹן אַחֵר, מִהֲרוּ וַעֲשׂוּ

צָרִיכִים בְּמַבּוּי עַד שְׁלֵא יוֹצִיא וַיֵּאָסֵר עֲלֵיכֶם:

פרק ו - משנה ג

אֲנִשִּׁי חָצַר שֶׁשָּׁכַח אֶחָד מֵהֶן וְלֹא עָרַב, בֵּיתוֹ אָסוּר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא, לוֹ וְלָהֶם, וְשָׁלָהֶם מִתְּרִין, לוֹ וְלָהֶם. נִתְּנוּ לוֹ רְשׁוּתוֹ, הוּא מִתֵּר וְהוּא אָסוּרִין. הָיוּ שְׁנַיִם, אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה, שֶׁאֶחָד נוֹתֵן [ז] רְשׁוּת וְנוֹטֵל רְשׁוּת, שְׁנַיִם נוֹתְנִים רְשׁוּת וְאִין נוֹטְלִין רְשׁוּת:

פרק ו - משנה ד

מֵאִימְתֵי נוֹתְנִין רְשׁוּת. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מִבְּעוֹד יוֹם, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מִשְׁחַשְׁכָּה. מִי שֶׁנָּתַן רְשׁוּתוֹ וְהוֹצִיא, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד, הָרִי זֶה אוֹסֵר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי הֵוֹדָה אוֹמֵר, בְּמִזִּיד אוֹסֵר [ח], בְּשׁוֹגֵג אֵינוֹ אוֹסֵר:

פרק ו - משנה ה

בְּעַל הַבַּיִת שֶׁהָיָה שֶׁתָּפַף לְשִׁכְנָיִם, לָזָה בְּיָנוּ וְלָזָה בְּיָנוּ, אֵינָם צָרִיכִים לְעָרַב. לָזָה בְּיָנוּ וְלָזָה בְּשִׁמּוֹ, צָרִיכִים לְעָרַב. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֶחָד זֶה וְאֶחָד זֶה, אֵינָם צָרִיכִים לְעָרַב:

פרק ו - משנה ו

חֲמֵשׁ חֲבוּרוֹת שֶׁשָּׁבְתוּ בְּטָרְקָלִין אֶחָד, בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, עָרוּב לְכָל

חבורה וחבורה. ובית הלל אומרים, ערוב אחד לכלן. ומוזדים, בזמן שמקצתו שרויו בחדרים או בעליות, שהן צריכין ערוב לכל חבורה וחבורה:

פרק ו - משנה ז

האחין השתפין שהיו אוכלין על שלחן אביהם וישנים בבתיהם, צריכין ערוב לכל אחד ואחד. לפיכך, אם שכח אחד מהם ולא ערב, מבטל את רשותו. אימתי, בזמן שמוליכין ערוכין במקום אחר, אבל אם היה ערוב בא אצלו, או שאין עמהן דיורין בחצר, אינן צריכין לערב:

פרק ו - משנה ח

חמש חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי, ערבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי, מתרין בחצרות ואסורין במבוי. ואם נשתתפו במבוי, מתרין כאן וכאן. ערבו בחצרות ונשתתפו במבוי, ושכח אחד מבני חצר ולא ערב, מתרין כאן וכאן. מבני מבוי ולא נשתתפו, מתרין בחצרות ואסורין במבוי [ז], שהמבוי לחצרות כחצר לבתים:

פרק ו - משנה ט

שתי חצרות, זו לפני זו, ערבה הפנימית ולא ערבה החיצונה, הפנימית מתרת והחיצונה אסורה. החיצונה, ולא הפנימית, שתיקהן אסורות. ערבה זו לעצמה וזו לעצמה, זו מתרת בפני עצמה וזו מתרת בפני עצמה. רבי עקיבא אוסר החיצונה, שדריסת הרגל אוסרתה. וחכמים אומרים, אין דריסת הרגל אוסרתה:

פרק ו - משנה י

שָׁכַח אֶחָד מִן הַחִיצוֹנָה וְלֹא עָרַב, הַפְּנִימִית מִתְּרַת וְהַחִיצוֹנָה אֲסוּרָה. מִן הַפְּנִימִית וְלֹא עָרַב, שְׁתִּיחֵן אֲסוּרוֹת. נִתְּנוּ עֲרוּבֵן בְּמָקוֹם אֶחָד, וְשָׁכַח אֶחָד, בֵּין מִן הַפְּנִימִית בֵּין מִן הַחִיצוֹנָה, וְלֹא עָרַב, שְׁתִּיחֵן אֲסוּרוֹת. וְאִם הָיוּ שָׁל יְחִידִים, אֵינָן צָרִיכִין לְעָרַב:

פרק ז

פרק ז - משנה א

חֲלוּן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹרוֹת, אֲרַבְעָה עַל אֲרַבְעָה, בְּתוֹךְ עֲשָׂרָה, מְעַרְבִין שְׁנַיִם, וְאִם רְצוּ, מְעַרְבִין אֶחָד. פְּחוֹת מֵאַרְבָּעָה עַל אֲרַבְעָה, אוֹ לְמַעְלָה מֵעֲשָׂרָה, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד:

פרק ז - משנה ב

כֶּתֵל שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹרוֹת גְּבוּהַ עֲשָׂרָה וְרֻחַב אֲרַבְעָה, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד. הָיוּ בְּרֵאשׁוֹ פְּרוֹת, אֵלוֹ עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין, וְאֵלוֹ עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין, וּבִלְבָד שְׁלֹא יוֹרִידוּ לְמִטָּה. נִפְרָצָה הַכֶּתֵל עַד עֶשֶׂר אַמּוֹת **[ד]**, מְעַרְבִין שְׁנַיִם, וְאִם רְצוּ מְעַרְבִין אֶחָד, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כִּפְתָח. יוֹתֵר מִכָּאן, מְעַרְבִין אֶחָד וְאִין מְעַרְבִין שְׁנַיִם:

פרק ז - משנה ג

חריץ שֶׁבֵּין שְׁתֵּי חֲצוֹת עֲמוּק עֲשָׂרָה וְרֹחַב אַרְבַּע {ה}, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאֵין מְעַרְבִין אֶחָד, אֲפֹלוּ מְלֵא קֶשׁ אִו תֵּבֶן. מְלֵא עֶפֶר {ז}, אִו צְרוּרוֹת, מְעַרְבִין אֶחָד, וְאֵין מְעַרְבִין שְׁנַיִם:

פרק ז - משנה ד

נָתַן עָלָיו נֶסֶר שֶׁהוּא רָחַב אַרְבַּעַה טַפָּחִים, וְכֵן שְׁתֵּי גִזְזוּטְרָאוֹת זֹו כְּנֶגֶד זֹו, מְעַרְבִין שְׁנַיִם {ח}, וְאִם רָצוּ, מְעַרְבִין אֶחָד. פְּחוֹת מִפָּאן, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאֵין מְעַרְבִין אֶחָד:

פרק ז - משנה ה

מִתְּבֵן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹת, גְּבוּהַ עֲשָׂרָה טַפָּחִים, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאֵין מְעַרְבִין אֶחָד. אֵלוּ מְאָכִילִין מִפָּאן וְאֵלוּ מְאָכִילִין מִפָּאן. נִתְמַעֵט הַתְּבֵן מִעֲשָׂרָה טַפָּחִים, מְעַרְבִין אֶחָד וְאֵין מְעַרְבִין שְׁנַיִם:

פרק ז - משנה ו

כִּיצַד מִשְׁתַּתְּפִין בְּמַבּוּי. מִנִּיחַ אֶת הַחֲבִית וְאוֹמֵר, הֲרִי זֹו לְכָל בְּנֵי מַבּוּי, וּמִזְכָּה לָהֶן עַל יְדֵי בָנוּ וּבִתּוֹ הַגְּדוֹלִים {י} וְעַל יְדֵי עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הָעֹבְרִים {יא} וְעַל יְדֵי אִשְׁתּוֹ {יב}, אֲבָל אֵינּוּ מִזְכָּה לֹא עַל יְדֵי בָנוּ וּבִתּוֹ הַקְּטַנִּים וְלֹא עַל יְדֵי עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הַכְּנַעֲנִים, מִפְּנֵי שִׁדְדוֹן {יג} כְּפִדּוֹ:

פרק ז - משנה ז

נתמעט {יד} האכל, מוסיף ומזכה, ואין צריך להודיע. נתוספו עליהם, מוסיף ומזכה, וצריך להודיע:

פרק ז - משנה ח

כמה {יז} הוא שעורו. בזמן שהן מרבין, מזון שתי סעודות {יט} לכלם. בזמן שהן מעטין, כגרוגרת להוצאת שבת לכל אחד ואחד:

פרק ז - משנה ט

אמר רבי יוסי, כמה דברים אמורים, בתחלת ערב. אבל בשני ערב, כל שהוא. ולא אמרו לערב בחצרות אלא כדי שלא לשכח את התינוקות:

פרק ז - משנה י

בכל מערבין ומשתתפין, חוץ מן המים ומן המלח, דברי רבי אליעזר. רבי יהושע אומר, כפר הוא ערב. אפלו מאפה סאה והיא פרוסה, אין מערבין בה. כפר באסר והוא שלם, מערבין בו:

פרק ז - משנה יא

נותן אדם מעה לחנוני ולנחתום כדי שיזכה לו ערב, דברי רבי אליעזר

[כב]. וְחַכְמִים אֹמְרִים, לֹא זָכוּ לוֹ מְעוֹתָיו. וּמוֹדִים בְּשָׂאֵר כָּל אָדָם שֶׁזָּכוּ לוֹ מְעוֹתָיו, שֶׁאֵין מְעַרְבִין לְאָדָם אֶלָּא מִדַּעְתּוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּמָה דְבָרִים אֹמְרִים, בְּעֵרוּבֵי תַחֲוּמִין, אֲבָל בְּעֵרוּבֵי חֲצֵרוֹת **[כו]**, מְעַרְבִין לְדַעְתּוֹ וְשֵׁלָא לְדַעְתּוֹ, לְפִי שֶׁזָּכִין לְאָדָם שֶׁלֹּא בְּפָנָיו, וְאֵין חֲבִין לְאָדָם שֶׁלֹּא בְּפָנָיו:

ח

פרק

א

משנה

-

ח

פרק

כִּיצַד מְשַׁתְּתֵּפִין בְּתַחֲוּמִין. מֵנִיחַ **[א]** אֶת הַחֲבִית וְאוֹמֵר, הֲרִי זֶה לְכָל בְּנֵי עִירִי, לְכָל מִי שֶׁיִּלְדָּ לְבֵית הָאָבֶל אוֹ לְבֵית הַמְּשֻׁתָּה. וְכָל שֶׁקִּבֵּל עָלָיו מִבְּעוֹד יוֹם, מִתֵּר. מְשַׁתְּחֵשֵׁד, אָסוּר, שֶׁאֵין מְעַרְבִין מְשַׁתְּחֵשֵׁד:

ב

משנה

-

ח

פרק

כְּמָה הוּא שְׁעוּרוֹ, מִזוֹן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת לְכָל אֶחָד. מִזוֹנוֹ לְחַל וְלֹא לְשַׁבֵּת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לְשַׁבֵּת וְלֹא לְחַל. וְזֶה וְזֶה מִתְּכַוְּנִין לְהַקֵּל. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר, מִכְּכָר **[ז]** בְּפִנְדִּיּוֹן, מֵאַרְבַּע סָאִין בְּסַלַּע. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שְׁתֵּי זָדוֹת לְכֶכֶר מִשְׁלֵשׁ לְקַב. חֲצִיָּה לְבֵית הַמְּנַגֵּעַ, וְחֲצִי חֲצִיָּה לְפִסֵּל אֶת הַגְּוִיָּה:

ג

משנה

-

ח

פרק

אֲנָשִׁי חָצֵר וְאֲנָשִׁי מִרְפָּסַת שֶׁשָּׁכְחוּ **[ט]** וְלֹא עָרְבוּ, כָּל שֶׁגְּבוּהָ עֲשָׂרָה טַפְחִים,

למִרְפָּסֶת. פְּחוֹת מִכָּאן, לְחֹצֵר {י}. חֲלִיַּת הַבּוֹר וְהַסְּלַע, גְּבוּהִים עֲשָׂרָה טַפָּחִים, לְמִרְפָּסֶת. פְּחוֹת מִכָּאן, לְחֹצֵר. בְּמָה דְבָרִים אָמְרִים {יג}, בְּסִמּוּכָה. אָבֵל בְּמִפְלָגָת, אֶפְלוּ גְבוּהַ עֲשָׂרָה טַפָּחִים, לְחֹצֵר. וְאִיזוֹ הִיא סְמוּכָה, כֹּל שְׂאִינָה רְחוּקָה אַרְבָּעָה טַפָּחִים:

פרק ח - משנה ד

הַנּוֹתֵן אֶת עֵרוּבוֹ בְּבֵית שְׂעֵר {יד}, אֲכַסְדָּרָה וּמִרְפָּסֶת {טו}, אֵינוֹ עֵרוֹב. וְהִדָּר שָׁם, אֵינוֹ אוֹסֵר עָלָיו. בְּבֵית הַתְּבֹן וּבְבֵית הַבְּקָר וּבְבֵית הָעֵצִים וּבְבֵית הָאוֹצְרוֹת, הֵרִי זֶה עֵרוֹב. וְהִדָּר שָׁם, אוֹסֵר עָלָיו. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם יֵשׁ שָׁם תְּפִיסַת יָד שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת, אֵינוֹ אוֹסֵר עָלָיו:

פרק ח - משנה ה

הַמְנִיחַ בֵּיתוֹ וְהִלְךְ לְשָׁבוֹת בְּעִיר אַחֲרָת, אָחַד נֹכְרִי וְאָחַד יִשְׂרָאֵל, הֵרִי זֶה אוֹסֵר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינוֹ אוֹסֵר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, נֹכְרִי אוֹסֵר, יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ אוֹסֵר, שְׂאִין דָּרָךְ יִשְׂרָאֵל לָבֵא בְּשַׁבָּת. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֶפְלוּ הֵנִיחַ בֵּיתוֹ וְהִלְךְ לְשָׁבוֹת אֶצֶל בֵּיתוֹ בְּאוֹתָהּ הָעִיר, אֵינוֹ אוֹסֵר, שְׁכָבֵר הַסֵּיעַ מִלְּבוֹ:

פרק ח - משנה ו

בוֹר שֶׁבִּין שְׁתֵּי חֲצָרוֹת, אֵין מְמַלְאִין מִמֶּנּוּ בְּשַׁבָּת, אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לוֹ מְחֻצָּה גְבוּהַ עֲשָׂרָה טַפָּחִים בֵּין מְלֻמְעָלָה, בֵּין מְלֻמְטָה, בֵּין מִתּוֹךְ אֲגָנוֹ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן כֵּן גְּמַלְיָאֵל אוֹמֵר, בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מְלֻמְטָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מְלֻמְעָלָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֹא תִהְיֶה מְחֻצָּה גְדוּלָּה מִן הַכֶּתֶל שְׁבִינִיָּהִם:

פרק ח - משנה ז

אמת המים שהיא עוברת בחצר, אין ממלאין הימנה בשבת, אלא אם כן עשו לה מחצה גבוה עשרה טפחים בפניסה וביציאה. רבי יהודה אומר, כתל שעל גבה תדון משום מחצה. אומר רבי יהודה, מעשה [יט] באמה של אבל שהיו ממלאין ממנה על פי זקנים בשבת. אמרו לו, מפני שלא היה בה כשעור:

פרק ח - משנה ח

גזזטרא שהיא למעלה מן המים, אין ממלאין הימנה בשבת, אלא אם כן עשו לה מחצה גבוה עשרה טפחים, בין מלמעלה בין מלמטה. וכן שתי גזזטראות זו למעלה מזו. עשו לעליונה ולא עשו לתחתונה [כד], שתייהן אסורות עד שיגרבו:

פרק ח - משנה ט

חצר שהיא פחותה מארבע אמות [כו], אין שופכין בתוכה מים בשבת, אלא אם כן עשו לה עוקה מחזקת סאתים [כה] מן הנקב ולמטה, בין מבחוץ בין מבפנים, אלא שפבחוץ צריך לקמור, מבפנים אין צריך לקמור:

פרק ח - משנה י

רבי אליעזר בן יעקב אומר, ביב שהוא קמור ארבע אמות ברשות הרבים, שופכין לתוכו מים בשבת. וחכמים אומרים, אפלו גג או חצר מאה אמה,

לא ישפד על פי הביב, אבל שופד מגג לגג {לג}, והמים יורדו לביב. החצר
והאכסדרה מצטרפין לארבע אמות:

פרק ח - משנה יא

וכן שתי דיוטאות זו כנגד זו, מקצתן עשו עוקה ומקצתן לא עשו עוקה,
את שעשו עוקה, מתרין, ואת שלא עשו עוקה, אסורין:

פרק ט

פרק ט - משנה א

כל גגות העיר, רשות אחת, ובלבד שלא יהא גג גבוה עשרה או נמוך {ב}
עשרה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, כל אחד ואחד רשות בפני
עצמו. רבי שמעון אומר, אחד גגות ואחד חצרות ואחד קרפיות, רשות
אחד לכלים ששבתו לתוכן, ולא לכלים ששבתו בתוך הבית:

פרק ט - משנה ב

גג גדול {ו} סמוך לקטן, הגדול מתר והקטן אסור. חצר גדולה שנפרצה
לקטנה, גדולה מתרת {ט}, וקטנה אסורה, מפני שהיא כפתחה של גדולה.
חצר שנפרצה לרשות הרבים {י}, המכניס מתוכה לרשות היחיד, או
מרשות היחיד לתוכה, חיב, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מתוכה
לרשות הרבים {יא}, או מרשות הרבים לתוכה, פטור, מפני שהיא

בְּכַרְמְלִית :

פרק ט - משנה ג

חָצַר שְׁנַפְרָצָה לְרֵשׁוֹת הַרְבֵּים מִשְׁתֵּי רוּחוֹתֶיהָ, וְכֵן בֵּית שְׁנַפְרָץ מִשְׁתֵּי רוּחוֹתָיו, וְכֵן מְבוּי שְׁנִטְלוּ קוּרוֹתָיו אוֹ לְחָיו, מִתְרִין בְּאוֹתוֹ שֶׁבֶת וְאַסוּרִין לְעֵתִיד לְבֹא, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִם מִתְרִין לְאוֹתוֹ שֶׁבֶת, מִתְרִין לְעֵתִיד לְבֹא. וְאִם אֲסוּרִין לְעֵתִיד לְבֹא, אֲסוּרִין לְאוֹתוֹ שֶׁבֶת:

פרק ט - משנה ד

הַבּוֹנֵה עֲלֶיהָ עַל גְּבֵי שְׁנֵי בָתִּים, וְכֵן גֹּשְׁרִים הַמִּפְּלָשִׁים, מְטַלְטְלִין תַּחְתֵּיהֶן בְּשֶׁבֶת, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכְמִים אוֹסְרִין {יד}. וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה {טו}, מְעַרְבִין {טז} לְמְבוּי הַמִּפְּלֵשׁ. וְחֻכְמִים אוֹסְרִין:

פרק י

פרק י - משנה א

הַמוֹצֵא תַפְלִין, מְכַנִּסֵן זוּג זוּג. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שְׁנַיִם שְׁנַיִם. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, בִּישְׁנוֹת, אֲבָל בְּחֻדְשׁוֹת, פְּטוּר. מְצָאָן צְבָתִים אוֹ כְּרִיכוֹת, מִחֲשִׂידָּה עֲלֶיהֶן וּמְבִיאָן. וּבִסְכָּנָה, מְכַסֵּן וְהוֹלֵךְ לוֹ:

פרק י - משנה ב

רבי שמעון אומר, נותנן לחברו [ז], וחברו לחברו, עד שמגיע לחצר החיצונה. וכן בנו [ח], נותנו לחברו, וחברו לחברו, אפלו מאה [ט]. רבי יהודה אומר, נותן אדם חבית לחברו, וחברו לחברו, אפלו חוץ לתחום. אמרו לו, לא תהלך זו יותר מרגלי בעליה:

פרק י - משנה ג

היה קורא בספר על האסקפה, נתגלגל הספר מידו, גוללו אצלו. היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו, עד שלא הגיע לעשרה טפחים, גוללו אצלו. משגגיע לעשרה טפחים, הופכו על הכתב. רבי יהודה אומר, אפלו אין מסלק מן הארץ אלא כמלא מחט, גוללו אצלו. רבי שמעון אומר, אפלו בארץ עצמו גוללו אצלו, שאין לה דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקדש:

פרק י - משנה ד

זיו שלפני חלון, נותנין עליו ונוטלין ממנו בשבת. עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים, ברשות הרבים ומטלטל ברשות היחיד, ובלבד שלא יוציא [יד] חוץ מארבע אמות:

פרק י - משנה ה

לא יעמד אדם ברשות היחיד וישתין ברשות הרבים, ברשות הרבים וישתין ברשות היחיד. וכן לא ירק. רבי יהודה אומר, אף משנתלש רקו

בְּפִי, לֹא יִהְיֶה אֲרֻבַּע אַמּוֹת עַד שְׂרֵק:

פרק י - משנה ו

לֹא יַעֲמֵד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד, אֲלֵא אִם כֹּן הִכְנִיס רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ לְמָקוֹם שֶׁהוּא שׁוֹתֶה. וְכֵן בָּגַת. קוֹלֵט אָדָם מִן הַמִּזְחָלָה לְמִטָּה מַעֲשֶׂרָה טַפָּחִים. וּמִן הַצְּנוּר, מְכַל מְקוֹם שׁוֹתֶה:

פרק יא - משנה ז

בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְחֻלְתָּו גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, חֲלוֹן שֶׁעַל גִּבּוֹ מְמַלְאִין הַיְמָנּוֹ בְּשֶׁבֶת. אֲשֶׁפָּה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, חֲלוֹן שֶׁעַל גִּבָּה שׁוֹפְכִין לְתוֹכָהּ מִיָּם בְּשֶׁבֶת:

פרק יב - משנה ח

אֵילָן שֶׁהוּא מִסֵּד עַל הָאָרֶץ, אִם אֵין נוֹפוֹ גְּבוּהָ מִן הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים, מְטַלְטְלִין תַּחְתָּיו. שְׂרָשָׁיו **{כו}** גְּבוּהִין מִן הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים, לֹא יֵשֵׁב עֲלֵיהֶן. הַדָּלֵת שֶׁבְּמִקְצָה וְחֻדְקִים שֶׁבְּפִרְצָה וּמַחְצָלוֹת, אֵין נוֹעֲלִין **{כח}** בָּהֶן, אֲלֵא אִם כֹּן גְּבוּהִים **{כט}** מִן הָאָרֶץ:

פרק יג - משנה ט

לֹא יַעֲמֵד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וַיִּפְתַּח

בְּרִשׁוֹת הַיְחִיד, אֶלֶּא אִם כֵּן [ל] עָשָׂה מְחֻצָּה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְחִים, דְּבָרֵי
רַבִּי מֵאִיר [לא]. אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֵׂה בְּשׁוֹק שֶׁל פְּטָמִין שֶׁהִיא בִירוּשָׁלַיִם, שֶׁהִיוּ
נוֹעְלִין וּמְנִיחִין אֶת הַמַּפְתָּח בְּחִלּוֹן שֶׁעַל גְּבִי הַפֶּתַח. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר [לג],
שׁוֹק שֶׁל צְמָרִים הִיא:

פרק י - משנה י

נִגְרַשׁ שֵׁשׁ בְּרֵאשׁוֹ גִלְסָטְרָא, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר, וְרַבִּי יוֹסִי מְתִיר [לד]. אָמַר
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מַעֲשֵׂה בְּכַנְסֵת שֶׁבְּטַבְּרִיא שֶׁהִיוּ נוֹהֲגִין בּוֹ הַתֵּר, עַד שֶׁבָּא רַבֵּן
גַּמְלִיאֵל וְהִזְקִנִים וְאָסְרוּ לָהֶן. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֲסוּר נְהָגוּ בָּהּ, בָּא רַבֵּן
גַּמְלִיאֵל וְהִזְקִנִים וְהִתִּירוּ וְהִתִּירוּ לָהֶן:

פרק יא - משנה יא

נִגְרַשׁ הַנֶּגֶר, נוֹעְלִים בּוֹ בַּמִּקְדָּשׁ, אֲבָל לֹא בַּמְדִּינָה. וְהַמֵּנַח, כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַמֵּנַח מִתֵּר בַּמִּקְדָּשׁ, וְהַנֶּגֶר בַּמְדִּינָה:

פרק יב - משנה יב

מִחֲזִירֵין צִיר [לז] הַתְּחִתּוֹן בַּמִּקְדָּשׁ, אֲבָל לֹא בַּמְדִּינָה. וְהַעֲלִיּוֹן, כָּאֵן וְכָאֵן
אֲסוּר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַעֲלִיּוֹן בַּמִּקְדָּשׁ, וְהַתְּחִתּוֹן בַּמְדִּינָה:

פרק יג - משנה יג

מִחֲזִירֵין רְטִיָּה בַּמִּקְדָּשׁ, אֲבָל לֹא בַּמְדִּינָה. אִם בַּתְּחִלָּה, כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר.

קושרין נימא במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחלה, כאן וכאן אסור. חותכין יבלת **מו** במקדש, אבל לא במדינה. ואם בכלי, כאן וכאן אסור:

פרק י - משנה יד

כהן שלקה באצבעו, כורף **מו** עליה גמי במקדש, אבל לא במדינה. אם להוציא דם, כאן וכאן אסור. בזקין מלח על גבי כפש בשביל שלא יחליקו, וממלאים מבור הגולה ומבור הגדול בגלגל בשבת, ומבאר הקר ביום טוב:

פרק טו - משנה טו

שרץ שנמצא **נד** במקדש, כהן מוציאו בהמינו, שלא לשהות את הטמאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקה. רבי יהודה אומר, בצבת של עץ, שלא לרבות את הטמאה. מהיכן מוציאין אותו, מן ההיכל ומן האולם ומבין האולם ולמזבח **נד**, דברי רבי שמעון בן גנס. רבי עקיבא אומר, מקום שחיבין על זדונו פרת ועל שגגתו חטאת, משם מוציאין אותו, ושאר כל המקומות כופין עליו פסכתו. רבי שמעון אומר, מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות: